

РЕШЕНИЕ

№ 13349

гр. София, 31.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 113 СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА
МИТЕВА

при участието на секретаря ДИАНА Й. ТОДОРОВА
като разгледа докладваното от ИЛИНА В. ЗЛАТАРЕВА МИТЕВА
Гражданско дело № 20231110116259 по описа за 2023 година

Производството е по реда на част III глава X., чл. 310 и сл. ГПК.

Ищецът Ц. Н. Н. е предявил срещу ответника Главна дирекция „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“ при Министерство на вътрешните работи / „МВР“/ кумулативно обективно съединени искове, както следва: 1) за признаване за незаконно на наложеното му наказание дисциплинарното уволнение и неговата отмяна – правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ; 2) за възстановяване на заеманата преди уволнението му длъжност „водач на автомобил до 9 места“ при ответника – правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, и 3) за заплащане на парично обезщетение за шестте месеца, следващи уволнението, през които не е полагала труд по трудово правоотношение в размер на 10 501,26 лв. за периода от 23.01.2023 г. до 23.08.2023 г. (съгласно уточнителна молба с вх. № 103892/13.04.2023г.) Претендира разноски.

Ищецът твърди, че работел по безсрочно трудово правоотношение с ответника, по силата на което заемал длъжността „водач на автомобил до 9 места“. Твърди, че уволнението му, извършено със заповед №4843-733/22.02.2023г. на Главна дирекция „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“ при Министерството на вътрешните работи е незаконно. Излага съображения, че процедурата по налагане на дисциплинарното наказание била опорочена, тъй като не му бил предоставен разумен срок за даване на обяснения и обжалваната заповед не била мотивирана в достатъчна степен от обективна и субективна страна. В тази връзка развива и съображения, че вмененото му нарушение на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация не е такова по чл. 187, ал. 1 т. 7 КТ, доколкото не касае несъобразяване със законно разпореждане на работодателя, а с нормативно регламентиран начин на поведение на

служителите. Твърди, че поведението му, послужило като основание за реализиране на дисциплинарна му отговорност, не било извършено виновно. Следвало да се отчете, че простъпката била извършена в извънработно време, а изводът за осъществяването ѝ следвал само от показанията на полицейските служители, посетили жилището му, които били заинтересовани. В тази връзка излага, че спрямо него били осъществено полицейско насилие, за което сезирал СРП. Освен това в случая при налагане на дисциплинарното наказание работодателят не преценил тежестта на нарушението и чистото дисциплинарно М.ло на ищеца. Твърди, че последното получено брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец при ответника (м. януари 2023г.) било в размер на 1750,21 лева. Предвид изложеното моли съда да отмени уволнението му и да го възстанови на заеманата до уволнението длъжност, както и да осъди ответника да му заплати обезщетение за оставане без работа поради незаконното му уволнение в размер на 10501,26 лв. за периода от 23.02.2023г. до 29.03.2023г., ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното плащане. Претендира разноски.

Ответникът твърди, че е спазил процедурата по налагане на дисциплинарното наказание, а по същество – че вмененото нарушение е извършено от ищеца виновно. Моли предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК, достигна до следните **фактически и правни изводи**:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ вр. чл. 225, ал. 1 КТ.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

Дисциплинарната отговорност на работника/служителя е уредена с разпоредбите на чл. 186-199 КТ. Дисциплинарното наказание „уволнение“ се налага за извършени тежки нарушения на трудовата дисциплина, неизчерпателно изброени в разпоредбата на чл. 190, ал. 1 КТ, при спазване на формална процедура от компетентния орган по чл. 192, ал. 1 КТ – работодателят или от определено от него лице или от друг орган, оправомощен от закон, с мотивирана писмена заповед, в която се посочват нарушителят, нарушението и кога е извършено, наказанието и законният текст, въз основа на който се налага (чл. 195, ал. 1 КТ), и в сроковете по чл. 194 КТ, като преди налагане на наказанието работодателят е длъжен да изслуша работника или служителя или да приеме писмените му обяснения и да събере и оцени посочените доказателства (чл. 193, ал. 1 КТ).

Спазването на посочената процедура е в доказателствена тежест на работодателя, който по иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ следва да установи законосъобразността на уволнението на посоченото в заповедта за уволнение основание, както и че правото на уволнение е надлежно упражнено. Нарушаване на формалната процедура по извършването на уволнението е достатъчно основание за признаването му за незаконно, при което спорът не се разглежда по същество.

По делото е безспорно, че между страните е съществувало безсрочно трудово

правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „шофьор, лек автомобил до 9 места“ в сектор „Охрана на обекти на МВР“ към Дирекция „Жандармерия“ при главна дирекция „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“ при МВР, както и че същото е прекратено със заповед № 4843-733/22.02.2023г., подписана от Директора на дирекцията, връчена на ищеца на 23.02.2023г., с която му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ за извършено на 24.12.2022г. около 0:50 ч. нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се в неизпълнение на законни разпореждания на работодателя, които са установени като основни задължения в длъжностната характеристика за заеманата от него длъжност, а именно – да спазва изискванията на Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Установява се по делото, че извършването на нарушението е сведено до знанието на работодателя чрез докладна записка с № 484р-22409/29.12.2022г. (на л. 107 от делото) на прекия ръководител на ищеца, поради което и по арг. от чл. 194, ал. 3 КТ съдът намира, че до датата на налагане на наказанието на 22.02.2023г. не е изтекъл преклузивният двумесечен срок по чл. 194, ал. 1 КТ от откриване на нарушението. В тази връзка съдът намира за нужно да посочи, че съгласно трайно установената съдебна практика, в т.ч. Определение № 332 от 28.03.2016 г. по гр. д. № 6195 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. отделение, откриване на нарушението означава узнаване от субекта на дисциплинарна власт за нарушаването на трудовата дисциплина, установено по съществените му признаци – субект на нарушението, време и място на извършването му индивидуализиращите признаци на деянието от обективна и субективна страна. Узнаването на тези обстоятелства от други служители на работодателя не означава, че срокът е започнал да тече.

Видно от съдържанието на приетата като доказателство по делото заповед за уволнение наказанието е наложено за това, че на 24.12.2022г. за времето от около 00:30ч. до 00:50ч. ищецът се е държал арогантно с посетилите дома му в по сигнал за нарушаване на нощната тишина полицейски служители на 09 РУ-СДВР. Посочено е, че ищецът е бил във видимо неадекватно състояние, неколкратно отказал да изпълни полицейско разпореждане – да представи личната си карта, като след това показал на полицейските служители служебната си карта и заявил, че работи в Министерството. След установяване на самоличността му около 01:00ч. отправил към полицейските служители, извършващи проверката, думите „вие сте такива боклукция...щти кажем боклуци“. Посочено е, че на въпроса „Боклук ли ме нарече“ от единия от тези полицейски служители ищецът потвърдил с „да“, след което бил задържан. Описано е, че с това си поведение ищецът нарушил повелите на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация, които изисквали както при изпълнение на личните си задължения, така и в обществения живот служителите в държавната администрация да следват поведение, което не уронва престижа на държавната служба, както и да се стремят да избягват конфликтни ситуации, а при възникването им да ги преустановят, като запазят спокойствие и контролират поведението си“. Подробно е разяснено по какъв начин е

установено нарушението, като работодателят се е позовал на протокол за прегледани видеофайлове от персонална полицейска видеокамера, заповед за задържане, сведения от полицейските служители, които са извършвали проверката за нарушаване на нощната тишина в дома на ищеца. Обсъдени са писмените и устните обяснения от ищеца и сведенията на гостувалите у дома му в нощта на инцидента свидетели Г. И. и Ч. П..

Посоченото съдържание на заповедта е достатъчно конкретно и ясно и покрива изискването на чл. 195, ал. 1 КТ за детайлно описание на вменените нарушения на трудовата дисциплина от обективна и субективна страна, целта на което е осигуряване на възможността на уволнения работник/служител да узнае за какви нарушения е наказан, за да може да се защити пълноценно при оспорване на наложеното му наказание. Това се потвърждава и от удостоверителното изявление на Ц. Н. върху справката за резултатите от извършената проверка за изясняване на постъпилите данни за извършено нарушение на трудовата дисциплина /на л. 70 от делото/, неоспорено от ищеца, че същият се е запознал с всички материали и проверката на 15.02.2023г., но най-вече от устните му обяснения, обективирани в протокол с рег. № 484р-3494/16.02.2023г., които не оставят съмнение, че служителът е бил наясно какво е вмененото му нарушение. Нещо повече, установява се, че още на 11.01.2023г. на ищеца е връщена заповед № 484з-7/03.01.2023г., в която подробно са описани обективните признаци на поведението, което работодателят категоризира като нарушение на трудовата дисциплина, като на същата дата Ц. Н. е депозирал и писмени обяснения. Ето защо съдът приема за спазена процедурата по чл. 193, ал. 1 КТ и счита, че е осигурено правото на защита на служителя в дисциплинарното производство. За да се счита спазен законът е необходимо и достатъчно работодателят да е изискал обяснения от работника или служителя за действията или бездействията, които счита за дисциплинарни нарушения, и те да са достигнали до него (Решение № 309 от 14.03.2018 г. по гр. д. № 5464 / 2016 г. на Върховен касационен съд, 4-то гр. отделение). Съгласно Решение № 53 от 31.05.2017 г. по гр. д. № 2943 / 2016 г. на Върховен касационен съд, 3-то гр. отделение когато при дисциплинарна процедура по КТ работодателят пряко поиска писмени обяснения, това сменя от него задължението за лично изслушване на работника или служителя, но без да променя следващото се от характера на трудовите задължения правило, че обясненията се дават веднага, след като са изискани и когато са поискани устно, те се дават непосредствено. Ето защо и с оглед на обстоятелството, че ищецът е бил запознат своевременно и в пълнота с материалите по дисциплинарната преписка и предвид депозираните от него подробни устни обяснения съдът не споделя тезата, че правото на защита на служителя в дисциплинарното производство е било нарушено.

Предвид всичко изложено съдът намира, че не се установяват твърдените от ищеца в исковата молба формални нарушения на дисциплинарната процедура, свързани с осигуряване на правото му на защита, респ. съдът приема за установено, че работодателят е провел производството по налагане на дисциплинарното наказание на ищеца съобразно изискванията на закона.

В тежест на ответника е да докаже при условията на пълно и главно доказване, освен

законосъобразното провеждане на процедурата, също така извършване на вмененото нарушение от служителя.

Съдът намира, че горното се установява по несъмнен начин от събраните веществени доказателствени средства чрез огледа на компактдиск, находяща се в плик от сгънат лист хартия (означен с пореден номер л. 120а в кориците на делото).

При възпроизвеждане на съдържанието на видео файловете, съхранение върху оптичния носител, съдът в открито съдебно заседание е констатирал, че на тях се вижда как в 00:50:02 се отваря външна врата на апартамент в жилищна кооперация от лице, което по външните си белези е сходно с явил се в съдебното заседание ищец. На поздрава „Добър вечер“ лицето отговаря с „Буенас диас“. Следва въпрос към него „Тук ли живеете“, на който лицето отговаря „Не“. На въпроса „Кой живее тук?“ отговаря „Тук живеят галактическите истории от междузвездни войни“. Позвънилите на вратата се представят като служители на МВР и изискват на лицето документ за самоличност за първи път в 00:50:31ч. В 00:51:17ч. представилият се за полицейски служител казва на лицето „Чуй ме сега, всичко записвам“. В 00:51:56 ч. на входната врата се появява лице, което по външни белези е сходно с разпитания в предходното открито съдебно заседание свидетел Ч. Тодоров П.. В 00:52:31 ч. това лице подава предмет на представилите се за полицейски служители с репликата „Ето Ви всички документи“, в този момент лицето, сходно по външни белези с ищеца, също подава предмет, като в отговор се чува репликата „Значи с тази карта не ме плашиш ни най-малко. Документ за самоличност“. Лицето, сходно с ищеца, подавайки същия предмет към представилите се за полицейски служители казва „Ето, ето“. На репликата „Картата не е документ за самоличност“ задава въпрос „Е тая карта не е?!“, на който получава отговор „Точно така“. На видоето се вижда, че след неколнократни покани от представилите се за полицейски служители и разяснения, че посещението е по повод сигнал за шум и че документите за самоличност се изискват не за налагане на наказания, а за удостоверяване на посещението около 00:53:32ч. лицето с външни белези, сходни с тези на ищеца, и лицето с външни белези, сходни с тези на свидетеля Ч. П. подават документи за самоличност. В този момент на входната врата се появява лице, наподобяващо по външни белези св. Г. Светославова И. и също предава предмет, наподобяващ документ за самоличност. В 00:58:50 на видозаписа лицето с външни белези, сходни с тези на ищеца, се обръща към представилите се за полицейски служители с репликата „Слушайте сега: отдолу има кучища, защитавате тия кучища, защото Вие сте едни боклуци, че Ви наречем боклуци“. На въпрос „Боклук ли ме нарече?“ същият отговаря „Да“. Чува се репликата „Лягай на земята!“. След това на лицето с външни белези, сходни с тези на ищеца, се поставят белезници, като същото е повалено на земята.

Гражданският процесуален кодекс не регламентира изчерпателно веществените доказателства, но ги предвижда, като процесуално допустими, съответно необходими и относими към предмета и обема на доказване в граждански процес – арг. [чл. 204 ГПК](#). Вещественото доказателство представлява всеки предмет (движима или недвижима вещ), който възпроизвежда обстоятелства, които са от значение за доказвателствения процес или

който би могъл да е от значение а доказателствения процес – напр. снимки, видео- или аудиозапис, чертежи, повредената вещ за която се търси обезщетение, мостри по смисъла на [чл. 203 ЗЗД](#) и т. н. – в този смисъл Решение № 136/11.04.2011 г. по гр. д. № 602/2010 г., IV Г. О. на ВКС. Законодателно не може да бъде отнапред определен кръгът на веществените доказателствени средства, доколкото различни предмети могат да бъдат във връзка с относимо към делото обстоятелство, респ. да служат за неговото доказване. Тук е необходимо да се отбележи, че веществени доказателства за разлика от доказателствените факти (т. нар. индиции), са пряко доказателствено средство, което подлежи на непосредствено възприемане от съда. В този смисъл, следва да се изясни, че за разлика от писмените доказателствени средства, който представляват обективирани с писмени или електронни знаци изявления, при веществени доказателства самата вещ е доказателственото средство, т. е. източника на информация. С оглед изложеното, способът за придобиване на преки впечатления от съда за доказателственото средство е извършването на оглед, който може да бъде допуснат и служебно от съда – арг. [чл. 204, ал. 1 ГПК](#). Веществени доказателства не се ползват с обвързваща материална доказателствена сила, доколкото в закона липсва изрично правило подобно на [чл. 179 ГПК](#), поради което същите подлежат на преценка от съда в съвкупност с останалите доказателствени средства – в горния смисъл. т. 10 от Тълкувателно решение № 1/04.01.2001 г по т. д. № 1/2000 г., ОСГК на ВКС. С оглед на това в процесния случай, настоящият съдебен състав намира, че следва да кредитира вещественото доказателство видеозапис, което е събрано чрез способа оглед, тъй като същото кореспондира с останалите събрани по делото писмени доказателства, не е оспорено от ищеца и от процесуалния му представител и липсват доказателства за неговата недостоверност.

Доколкото обстоятелствата, при които е осъществена процесната простъпка, са безспорно установени по делото с огледа на видеозаписа, изготвен с персонална полицейска камера в нощта на инцидента, съдът не кредитира като противоречащи му, непълни и тенденциозни показанията на разпитаните по делото свидетели Г. И. и Ч. П.. Не се споделя и тезата на ищеца, че определението „боклуци“ не е насочено към извършващите проверката полицейски служители, защото на видеозаписа ясно е възпроизведено как Ц. Н. сам потвърждава, че репликата е с адресат служителите на МВР. Без правно значение за настоящия спор е въпросът дали спрямо ищеца е осъществено полицейско насилие, доколкото не се твърди и не се доказва такова да предхожда или да съпътства дисциплинарната простъпка.

Ето защо съдът приема, че по делото се установява по безспорен начин извършването на нарушението, посочени като основание за налагане на дисциплинарното наказание на ищеца, а именно – неизпълнение на полицейско разпореждане за представяне на документ за самоличност, опитът му да се легитимира в служебно качество и отправянето на репликата „боклуци“ към полицейските служители, извършващи проверка по сигнал за нарушение на нощната тишина.

Предвид изложеното и след преценката на събраните по делото доказателства,

естеството на нарушението, характера и важността на неизпълнените трудови задължения, се налага извод за законосъобразност на извършеното с процесната заповед уволнение.

Донякъде основателно е възражението на ответника, че неизпълнението на задълженията, призочащи от Кодекса за поведение на служителите от държавната администрация не е нарушение по чл. 187, ал. 1 т. 7 КТ. Дори и при възприемането му, обаче, това не е достатъчно, за да обоснове извод за незаконосъобразност на уволнението. Действително, това неизпълнение може да бъде определено по-скоро като нарушение по т. 8 или т. 10 от цитираната разпоредба на КТ. Доколкото, обаче по делото е безспорно, че с длъжностната характеристика за заеманата от ищеца длъжност на същия е вменено задължение да съобразява поведението си, вкл. в извънработно време в социалния му живот с Кодекса за поведение на служителите от държавната администрация от една страна и от друга, установено е от събраните доказателства по делото, че след като се е опитал да се легитимира със служебната си карта и след като служебната му обвързаност с МВР е станало достояние на полицейските служители, извършващи проверка по сигнал в дома му, ищецът не е съобразил поведението си с изискването на чл. 17, ал. 1 и ал. 3 от Кодекса, като не само не е положил усилие да избегне конфликт, но е провокирал такъв, дисциплинарно нарушение е налице. Неправилната правна квалификация, дадена от работодателя в заповедта за извършването му, не се отразява върху законността на самото уволнение при доказване на осъществяване от ищеца и подробно описани в заповедта нарушения, както е прието и в Решение № 464 от 26.05.2010 г. по гр.д. № 1310/2009 г. на Върховен касационен съд.

На следващо място съдът съобрази, че съгласно чл. 126, т. 9 КТ работникът и служителят е длъжен да пази доброто име на предприятието. Уронването му се изразява в нелоялно отношение към работодателя, злепоставящо го пред третите лица, като нарушението е формално и не се изисква настъпване на някакъв неблагоприятен резултат /достатъчно е поведението на работника или служителя да създава възможност за злепоставянето на работодателя пред трети лица/, и е съставомерно независимо от формата на вина (определение № 462/29.05.17 на ВКС по гр. д. № 794/17, III ГО, решение № 1379/99, III ГО на ВКС, решение № 379/10, III ГО на ВКС и др. /.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 1 КТ предвижда, че при определяне на дисциплинарното наказание се вземат предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на работника или служителя. По приложението на тази норма е формирана трайно установена практика на ВКС /така решение № 112/7.05.15 по гр. д. № 5348/14, III ГО, решение № 293/21.11.11 по гр. д. № 238/11, III ГО, решение № 227/29.06.12 по гр. д. № 1417/11, III ГО, решение № 163/13.06.12 по гр. д. № 564/11, IV ГО и мн. др. /, според която преценката на критерия "тежест на допуснатото нарушение" по чл. 189, ал. 1 КТ следва да се основава на всички обстоятелства, имащи отношение към извършеното дисциплинарно нарушение. За тежестта на нарушението е от значение характера на изпълняваната работа, степента на отговорност на възложените трудови функции и доколко те сочат за оказано от работодателя по-високо доверие, респ. са свързани

с по-висока степен на отговорност при изпълнение на работата, значимостта на неизпълнението на трудовите задължения с оглед настъпилите или възможните неблагоприятни последици за работодателя, съответно доколко тези последици са повлияли или могат да повлияят върху работата му, обстоятелствата при които е осъществено неизпълнението, субективното отношение на работника или служителя към неизпълнението.

С случая във връзка с преценката за съответствие на извършеното нарушение с тежестта на наложеното наказание и очертаните с разпоредбата на [чл. 189 КТ](#) критерии, съдът отчита, че ндействително а ищеца не са налагани дисциплинарни нарушения, но от друга страна заеманата от него длъжност е свързана с оказано от работодателя по-високо доверие. По делото с категоричност се установява, че в нощта на инцидента ищецът е проявил поведение, изразяващо се в демонстриране на служебното му положение и желание да се ползва от същото. На последно, но не и по-важност място следва да се подчертае, че у Ц. Н. изцяло отсъства критично отношение към постъпката му, което навежда на категоричен извод за отсъствието на неопбходимите етични качества за носенето на държавна служба.

При тези съображения, настоящият съдебен състав намира, че наложеното дисциплинарно наказание "уволнение" се явява съразмерно спрямо извършеното от ищеца дисциплинарно нарушение.

Всичко изложено налага извод за неоснователност на предявения иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ. Тъй като уважаването на исковете по чл. 344, ал. 1, т. 2 и т. 3 КТ е предпоставено от основателността на иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ, то исковете за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност и иска за заплащане на обезщетение за оставане без работа също са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По разноските:

При този изход на делото ищецът няма право на разноски.

На основание чл. 78, ал. 3 вр. с ал. 8 ГПК на ответника следва да бъдат присъдени съевременно поисканите разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева, определен от съда.

По аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 6 ГПК останалите сторени по делото разноски следва да останат за сметка на съда.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Ц. Н. Н. с ЕГН ***** с адрес срещу Главна дирекция „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“ при

Министерство на вътрешните работи с адрес гр. София, ул. „Патриарх Герман“ №202 искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване за незаконно и отмяна на дисциплинарното му уволнение, извършено със заповед № 4843-733/22.02.2023г, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ за възстановяването му на заеманата до уволнението длъжност – „водач на автомобил до 9 места” при ответника и с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. чл. 225, ал. 1 КТ за заплащане на парично обезщетение за оставане без работа в размер на 10 501,26 лв. за периода от 23.01.2023 г. до 23.08.2023 г.

ОСЪЖДА Ц. Н. Н. с ЕГН ***** с адрес да заплати на Главна дирекция „Жандармерия, специални операции и борба с тероризма“ при Министерство на вътрешните работи с адрес гр. София, ул. „Патриарх Герман“ №202, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 200 лева за разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____